

DEVIATA HLAVA PÝCHY – 2.časť

Otázka: Prečo ľudí ovláda hlava pýchy- túžba po obdive a po sláve?

Odpoveď: Ako ľudstvo sme to chceli zažiť, vyskúšať si to. Bola to skúška, v ktorej sme zotrvali, ale ktorú sme nezvládli. Báli sme sa. Začali sme sa báť samých seba, preto sme to nedokázali. Strach prehlušil Lásku. Vtedy strach zvíťazil nad Láskou, keď sme sa začali báť samých seba. Strach nám, ľudom, potom zatvoril srdcia a vytvoril následne bariéru - vzduchoprázdno.

Strach nám zatvára srdce, lebo spôsobí to, že nebudeme najlepší. Keby sme svoje srdce nechali otvorené a v pokore, bolo by nám to jedno. Otvorené srdce – nepotrebovali by sme byť obdivovaní a prví, nepotrebovali by sme bojovať. Sme Láska. Dokázali by sme potom vnímať samých seba v pokore a bezpodmienečnej Láске. Dokázali by sme sa rozdávať ako Láska. Vtedy by človek nebojoval, dával by sa tak, ako sa dávajú stromy, kvety, voda, pôda. Neprotestujú, proste sa dávajú. To je bezpodmienečná Láska. My, ľudia, zatvoríme srdce a bojujeme ktoroukoľvek hlavou pýchy. Vždy bojujeme. A stále bojujeme, lebo sme tak vychovávaní. Od malička podporujeme rast dračích hláv v našej hlave, a nepodporujeme otvorenie a rast srdca.

Tým, že podporujeme, aby rástli dračie hlavy v našej hlave, majú moc a silu, aby vždy dokázali dvere v našom srdci zatvoriť. Bojujeme potom nie len so svojím okolím, ale aj sami so sebou. Celý život prežívame v boji a nedokážeme zostať v strede, v srdci. Znamená to, že nezostávame v centre bezpodmienečnej Lásky, ktorou sme.

Opäť som začala cítiť teplý a hrejivý pocit a zimomriavky v celom tele.

Ako bezpodmienečná Láska sme sem prišli.

Preto sme sa narodili. VŠETCI.

Ako čistá, nekonečná a bezpodmienečná Láska.

Ten pocit si dokážeme udržať, len na veľmi krátky čas. Rýchlo ho strácame. V našich životoch potom nachádzame len krátke okamihy, kedy sa dokážeme do tohto stredu bezpodmienečnej Lásky vracieť. Keď to chceme zmeniť, treba naše deti vychovávať tak, aby sme dokázali nechať v nich otvorené srdcia, aby mohli byť v strede bezpodmienečnej Lásky.

Treba ich prestať vychovávať tak, že živíme, podporujeme a nechávame rásť tie dračie hlavy v ich hlavách. Keď sú silné a mocné, treba vynaložiť veľmi veľa sily a vnútornej Lásky, aby prestali utláčať a zatvárať srdcia ľudí. Oni, dračie hlavy, potom vytvárajú oddelenosť jedného od druhého. Oni, vytvárajú tie kvádre, ktoré nás tlačia do prachu zeme a vákua, v ktorom je strašné a hrôzostrašné NIČ.

V ňom nedokážeme rozoznať to, čo cítime, a v konečnom dôsledku bojujeme sami proti sebe. Nedokážeme mať radi sami seba. Nedokážeme si dať Toleranciu, Láskavosť, Milosrdenstvo, Porozumenie. Ani sami voči sebe to nedokážeme.

Tým, že vytvárame krutosť voči sebe, tak ju vytvárame aj voči druhým a voči svetu. Keby sme nevytvorili kváder, mali by sme otvorené srdcia, ktoré vytvárajú kruhy kvetov. Tie by sa medzi ľuďmi, prelínali, a lístkami kvetov by sa dotýkali a láskali. Vtedy by bol Život v bezpodmienečnej Láске, pre ktorý sme sem prišli a narodili sa.

Tak ako sa stromy dotýkajú konármi, lístkami vo vetre jeden druhého, tak by sme mali žiť my, ľudia. Aj krajiny jedna vedľa druhej. To je bezpodmienečná Láska, ktorú nám ukazuje Matka Zem svojimi deťmi - stromami, kvetmi, trávami, horami, skalami. Ukazuje nám ju aj v tom, že jej deti sa nám svojou Láskou dávajú, odovzdávajú sa nám, otvárajú sa nám, nemajú v sebe žiadny odpor.

Bezpodmienečne sa nám dávajú. Takto by sme mali žiť aj ako ľudia v bezpodmienečnej Láске, že sa dávame jeden druhému, a všetci navzájom, a otvárame sa sami sebe.

Toto sa nás snaží Boh naučiť, ukázať. Toto nás vždy učí, keď nám cez svoje deti pošle Majstra. Ale doteraz sme ho, ešte nikdy nepochopili. Nechápeme ho preto, lebo stále živíme v sebe dračie hlavy. Stále ich pestujeme. V každom dieťatku ich zasadíme, pravidelne zalievame, aby rástli, boli pevné a mocné. Stále nejdeme cestou, aby sme v našich deťoch zasadili kľíčky Lásky do ich srdca, aby sme tieto kľíčky Lásky polievali, aby oni rástli a mocneli.

Nevieme ešte ísť cestou, ktorú nám Boh ukázal. Kráčame stále po tých istých cestách, ktoré sme si vytvorili sami, ktoré sa nám zdajú byť ľahšie. To je ilúzia, lebo si na nich sami stavíme prekážky, preto sú pre nás také ťažké.

Najjednoduchšia je cesta Lásky, bezpodmienečnej Lásky v srdci.

Bezpodmienečnú Lásku stále nechápeme, podmieňujeme ju práve tými dračími hlavami, ktoré si sami vypestujeme.

Cítila som veľké teplo vo svojom vnútri.

Je potrebné zbaviť sa, pretnúť, zlomiť všetky predsudky, v ktorých žijeme. Oni sa dajú všetky zlomiť a preť ať Láskou. Naozaj treba vpustiť Lásku do svojho srdca, do života všetkých ľudí. Keby sme ju dokázali vpustiť do života, ani by sme toho toľko nepotrebovali, lebo by nás Láska živila. Neuvedomujeme si, že nás Láska živí. Boh sám nám dáva silu v Duchu svätom, ktorého vskutku môžeme dýchať. On nám dáva sám seba nadýchnuť sa. Keby sme žili v Láске, keby sme si to uvedomovali, stačilo by nám ju len dýchať. Ona by potom živila, očisťovala a vyživovala naše bunky. Nepotrebovali by sme nič iné. Láska by nám stačila pre zabezpečenie života, následne by sme nepotrebovali všetko ostatné, čo si myslíme, že je pre život nevyhnutné. Život je jednoduchý. Vo svojej jednoduchosti je stvorený. Stačí nám Lásku dýchať. Ňou sme živí. Ale to nevidíme. Nedokážeme vnímať. Strach nám toto poznanie zatvoril, keď nám zatvoril srdcia. Preto naše fyzické telá umierajú, keď sa už nedokážu nadýchnuť. Ak nedokážu nadýchnuť Lásku, naše fyzické telá umierajú.

Otázka: Dokážeme to zmeniť?

Odpoveď: Dokážeme to zmeniť Láskou a tým, že budeme v Láске a s Láskou vychovávať svoje deti. Tak dosiahneme, že bude Lásky stále viac a viac, potom to Láska zmení. Premôže strach, ktorému sme dovolili, aby sa v nás usadil a ovládal nás, a potom Láska zmení naše bytie.

(Cítila som, ako Láska zaplňa moje vnútro a cítila nádherné teplo, ktoré prestupovalo bunkami.

Otázka: Ako uzdraviť tie dračie hlavy?

Odpoveď: Tie hlavy sa uzdravujú a čistia poznaním i pochopením. Láska ich uzdravuje a hojí. Láskou sa strácajú. Nedajú sa rozbiť, spáliť, ani ničím zničiť. Práve Láskou ich treba pochopiť a poznať. To ona svojím láskyplným pochopením všetky hlavy uzdraví. Hlava sa ako keby stratí v tej Láске. Ako malá guľôčka sa v nej stratí a rozplynie. To je sila Lásky. Ona nebojuje a neútočí, ona všetko pohltí do seba, a sama seba pohltí a uzdraví. To je pôsobenie Lásky. Len tak sa tie hlavy dajú vyliečiť. LEN LÁSKOU. Preto som povedal, že v Láске a s Láskou treba vychovávať deti. Vtedy tie hlavy nenarastú, nevyklíčia a nie je potrebné ich uzdravovať a liečiť.

Začala som cítiť veľmi silné teplo a vibrácie v celom tele.

To je VAŠA úloha, VÁS, (tieto slová boli povedané veľmi dôrazne) aby ste deti s Láskou vychovávali tak, aby hlavy nevyrástli. Potom, keď dračie hlavy narastú, je

oveľa ťažšie, aby sa v Láske rozpustili. Ak nie sú, nie je čo rozpúšťať. Sú len otvorené srdcia plné bezpodmienečnej Lásky, a tak ako som povedal, že sa s Laskou a v Láske dotýkajú stromy, kvety, trávy, dotýkajú sa aj ľudské srdcia navzájom. Tak chcem pôsobiť, cez ľudské srdcia.

Otázka: Kto to hovorí?

Odpoveď: TO HOVORÍ BOH. *(Cítila som v sebe veľké teplo a Lásku, veľmi sa mi zmenil hlas, hovorila som ako keby z nekonečnej diaľky, zo svojho najhlbšieho vnútra, a hovorila som úplne ticho.)*

Tak sa chcem dotýkať sám seba, cez vaše spojené srdcia. Nie oddelené, ale spojené. V jedno nekonečne veľké srdce naplnené Laskou, naplnené MNOU samým, pretože MOJOU súčasťou ste.

Vnímala som vnútorný obraz, ktorý mi Boh ukázal na úrovni rastlín. Ako nádherne sú spojené trávy, ako sa ohýbajú vo vetre, ako sa spolu držia aj stromy a kvety. Vnímala som, že takéto spojenie dokážeme urobiť aj my ľudia, ak otvoríme srdcia Láske. Potom som vnímala ľudí ako kruhy kvetov, ktoré sa dotýkajú jeden druhého, a v nekonečnom kruhu sú cez ne všetci spojení do jedného. Keď zafúka vietor ohnú sa a podržia jeden druhého. Potom sa vrátia naspäť, a s Laskou vytvoria jednotu a harmóniu.

Teraz, keď sú ľudia ako kvádre, nedokážu sa ohnúť, a vietor ich rozbíja o seba navzájom. Sú spojení v bolesti. Nedokážu sa ohnúť a narovnať sa, nedokážu sa prispôbiť. Každý je v kvádri ako v kletke. Ublížujú si, ničia sa, poškodzujú sa navzájom. Nemôžu a nedokážu takto tvoriť jednotu. Tie betónové kvádre sú tvrdé, nie je tam jemnosť a neha ako v kvetoch. Sú odtrhnuté, tvrdé, každý náraz kvádra ublíži. Kvet sa ohne a vráti sa naspäť celistvý a nepoškodený. Pohladí a žije ďalej. Rozdáva Lásku a svojím dotykem nehu. On neublíži, nezraní. Je nežný, hebký, láskavý, ako Láska.

Kvádre sú STRACH, preto tak veľmi ubližujú. My si myslíme, že nás kvádre chránia. Nedokážu nás ochrániť, lebo jeden o druhého sa môžu rozbiť. Sú to tvrdé škrapiny, ktoré vedia ubližovať a ničiť. Tým, že sme sa zatvorili do kvádra, nedokážeme vidieť krásu, ktorá je okolo nás.

Kvádre krásu okolo nás zlikvidovali, a my nevidíme ako sa vo vetre krásne kvety ohýbajú, ako sa s nehou láskajú, hladia a objímajú. Keď prestane fúkať vietor narovnajú sa nezranené.

My sme v kvádri, ktorý má štyri steny, a nevidíme realitu a krásu okolo seba. Láska vytvorí nekonečnú krásu. Nepotrebujeme kváder, kde až z vrcholu hradieb všetci vidíme do nekonečných diaľav. V hradbách máme ohradený priestor.

Ak vidíme realitu života voľnú, taká aká je, vtedy nepotrebujeme vytvárať vlastné reality ako v kvádri, kedy si myslíme, že pred tými stenami kvádra niečo vidíme.

Ten obraz, ktorý vnímam, je veľmi krásny. Kvety, trávy, stromy sú nádherné. Ladne sa vo vetre vlnia a opäť sa narovnávajú, také aké boli predtým, než zafúkal vietor.

Neuvedomujeme si, že sme si vytvorili kvádre. Trestáme tým sami seba. Je to trest, ktorý sme dali sami sebe. Tento trest sme si vytvorili strachom. Ten kváder sme vytvorili preto, aby sme mohli zatvoriť dvere pred Laskou. Strach vie, že keby sme dvere otvorili, Láska by kváder rozpustila. Potrebujeme len pochopiť, že dvere treba Láske otvoriť. Nič iné nemusíme urobiť. Všetko ostatné spraví Láska. Stačí, len otvoriť dvere. A keď požiadame, tak Boh nám tie dvere pomôže otvoriť. On vie, že nemusíme mať v sebe silu na to, aby sme tie dvere dokázali otvoriť, ale stačí požiadať.

Ja som požiadala. Ďakujem.

Začala som veľmi hlboko vo svojom vnútri cítiť a chápať ďalšie poznanie. A to, že nie ja som otvorila dvere Láske, ale že ich v mojom srdci Láske otvoril BOH. Ja som v sebe nemala silu, aby som ich otvorila. Keď som pochopila toto poznanie, začala som plakať, pretože som si doteraz myslela, že to ja som otvorila svoje srdce Láske.

Sme skutočne tak slabí, že nedokážeme dvere sami otvoriť, ale stačí keď požiadame, že ich chceme otvoriť a Boh ich za nás otvorí. To, že som si myslela, že som dvere sama otvorila, bola pýcha. Nevidela som, práve kvôli tej pýche, že ich ani nedokážem otvoriť. Nevidela som, že ich otvoril Boh. Takto nám pýcha skresľuje každé naše videnie, až kým ju Láska z nášho srdca úplne do seba nevstrebe. Potom dokážeme vidieť skutočnú realitu, keď sa na ňu dokážeme pozrieť bezpodmienečnou Láskou zo srdca. Touto Láskou vidia svet majstri, ktorých nám Boh posiela, ale my často nedokážeme pochopiť, čo nám hovoria a ani nedokážeme vidieť, čo nám ukazujú, práve kvôli tým kvádom, ktoré strach a pýcha okolo nás postavili. Len Láska nám dokáže otvoriť zrak a naše vnímanie, až potom budeme vidieť srdcom.